وطن ته

اې وطنه زما دماشومتـوب
زما د ناپوهۍ او لېونتـوب
زما د بد مستۍ د زلميتوب
زما د بېخوبيو دآ شـــوب
اې وطنه زما !

فکر مې د تا دغرونـو بـا ز
مينه مې دتا د رگـو ســا ز
شعر مې د تـــا دز ړه آوا ز
ستا دسترې مينې داعجاز
اې وطنه زما !

درد دې دو گړو زمـا دځا ن
سر مې ستا بې سرو نه قربا ن
مه او سه بې تا نه زمـا نشا ن
اې سپېڅلې خاورې دا فغا ن
اې وطنه زما !

د پولادو زړه

دا پولاد دی که له غوبنو نه جوړ زړه دی
چې جـ□ کړی يې په ننـ□ پرچم دخلکو
سپېلنی يې دسپر غيو دغيرت شـــــم
څوک چې زړه کبابوي په غم دخلکـــو

وطن ته

ستا په وچو د ښتو غرو کې اې وطنـــــــه
ستا په لارو سړکو کې اې وطنـــــــه
ستا دهرې لوېشتې ځمکې په سينـــه کې
ستا په ښارو او مېرو کې اې وطنـــــــه
ستا دورېځو او شينکي آسمان په زړه کـې
ستا په وچه او اوبو کې اې وطنـــــــه
په جومات کې، په مکتب کې،په دفتر کې
ستا دمړو په هديرو کې اې وطنـــــــه
سرې لمبې او آفتونــه راروان دي
جابران په دې حدودو حاکمان دي

کابل ۱۰ر۱۰ر۱۳۴۶

تېر شوی بهار

دځوانۍ پر خمار راغلمه زړښت ته
ځو مې ستر ګې خلاصولې بهار تېرو
ترا مې لاس ور غځاوه ديار کاکل ته
د مستۍ د شپو او ورځو کتـار تېرو

کله چې و نړېږي تور قصرونــــــه
کله چې ورپېږي سرې جنـــــډې
کله چې غبر گې شي په لوړو برجو
دپونده وو د رغلي لمبـــــــــــې
کله چې پلنې شي په غرو رغـــونو
دځنځيرو د مـــــــــا توو ټپې
کله چې وخوځي د سين په زړه کې
مستې، بيبا که ، لپــــــــونې څپې
کله چې تند ر او برېښناوو ســــــره
سر را اوچت کړي دمظلوما سرې
زه به بيا هله ترانې ليـکم
په خپلو وينو به ټپې ليکم

۲۰ر۷ر۱۳۴۸

پښتون

څه ساده دی دا پښتون چې تــــر بگني کا
زه د زړه وينې پې چښم دی دښـــــــمني کا
خلکو لاندې تر پښو ستوري سپوږمۍ کړل
دی لا دوو مېږو ته نا ست دی او شپني کــــا

د ځوانۍ لمبې

راځه راځه اې مستانه نغمې
دنوي ژوند نښې
چې ايرې کړې او سرې پړې دځوانۍ لمبې

زما ترانو ته نوی خوندورکه
ابدي ژوندورکه
زلمي سپاره ته بل ميدان او بل سمندورکه

هغه ځواني څه ده چې شور نلري
خاصه داور نلري
درياب به څه وي که څپه نلري زور نلري

زاړه که وينې پروني خوبونه
خپل لېوني خوبونه
موږ ته را څېرمه کړه دعصر نني خوبونه

زموږ په چيغو کې قوت کېږده
يو څه هيبت کېږده
زموږ په هڅو کې دغرونو عظمت کېږده

راځه راځه اې مستانه نغمې
دنوي ژوند نښې
چې ايرې کېږي او سېرېږي دځوانۍ لمبې

ښرنه ــ پکتيکا ۲۶ر۲ر۱۳۴۳

ځوان ته

ژوندون يوه لار ده ، هيــله دېوه ده
توشه درنه ده ، هيلـــه اوږده ده
په هر قدم کې ، په هره لوېشت کې
دنېکو بدو يوه هنــګا مــــه ده
قدم مضبوط ږده ، وار خـــطا نشې
ستا په آرزو کې د نيا پر تــــه ده
د ژوند سند ره و دبقا لـــــــوبه
له تا خوره ده ، پر تا تــــوده ده
ته نوی ځوان يې، ته لوی افغان يې
ته يوه هستي يې، ته يو جهــان يې

کابل ۵ر۶ر۱۳۴۸

www.sikaraam.com

دسبا هیله

په دې تیـــارو کې
په اوږدو شپو کې
په دې غمـــو کې
په اند یښنـــو کې
زړه ته مې رسي یوه نوې دمه
روښانه ښکاري د سبـــا ښه

غرونه به شنه شي
ګلان به سره شي
خوښي به ویښه
غم به ویده شي
ما ته را رسي په صبحدم کې
نغمه دوصل په زیروبم کې

شفق سور کیږي
سبا را خیژي
رڼا خورېږي
تیاره کمیږي
له غرو را غبرګه نوې نغمه ده
زښته خوشبویه، ډېره خوږه ده

يه زويه زويه

د وطن زويه

گوره تن□ نشي

عرصه ده لويه

ليږ منتظر شه سبا د تا ده

مخه دې پا كه لار دې رڼا ده

کا بل ۱۷ ر۸ ر۱۳۵۴

ملگرو ته

اې ملگرو زما دعقيدې

زما دغم په شپو کې ددېږې

زما په ترانو کې دا ميد

خلکو په مرچل کې دجگړې

لاس کې جلبونه دتوفا ن

پښو لاندې اسو نه حا دثې

هر قدم خطر دغرقېدو

شا او خوا اورونه دفتنې

هر آواز دتا لندې دمر گ

هره سا سر کشې زلزلې

سر کې يرغلونه د برې

ستر گو کې بر ېښنا دغلبې

مړه مشرق له شا نه غلې غلې
څو کې راښکاریږي دلمبو
بیا د شپو وهلو غرو په څنډو
سره رڼا خوریږي د سپېدو
ښکلو کې دپېړۍ دا سیرانو
بند په بند ځنځیر په متېدو
ورانو دېوالو کې د بزګرو
شور د آزادۍ په خورېدو
شپه دلو تیمارۍ په تیرېدو
لمر دعدالت یه را ختو
اې زما ملګرو دجنګو
زموږ دسرو سر کشو بیرغو
اې راویښوونکو د زنګو
زموږ دزمرو خلکو دننګو
اې را خوځوونکې دڅپو
اې سر ماتوونکو دظلمو
اې لښکره زموږ دار مانو
اې په مخه تلونکو سېلاوو
نشته بله لاره بې له ننګه
نشته بله مخه بې له جنګه

ښرنه پکتیکا ۷ر۴ر۱۳۴۸

www.sikaraam.com

سرې وريځې

بيا دغرو له څوکو څوکو
سرې وريځې را ښکارېږي
دافق توره پټاره
په سکروټو جړا وېږي
نن دځمکې له ګرمۍ نه
دآسمان بڼه بدلېږي
دا دچا دوينو رن□ دی « دآسمان لمنې سرې دي»
دا دچا دزړه له اوره په وريځو کې لمبې دي

دتياره ماښام په زړه کې
دسحر نښې ځلېږي
د سبا زرينې وړانګې
را خورېږي، را رسېږي
دجهان دا ضرورت دی
سره رڼا به پې خورېږي
دغه ښکلي مرغلرې شعر ندی انقلاب دی
دسبا له سره آسمانه را بېل شوی يو شهاب دی

سرې وريځې سېلاوونه
په درو کې را بهېږي
دا تيارې ځپلي غرونه
سرو موجونو کې ډوبېږي

تور رنګونه را تمبېږي

د ژورو په خوالوېږي

اې دسرو لمبو زمنو! ګرندي شئ چې زړېږم

زه دتورو شپو اسیر یم لاس مې نیسئ چې ډوبېږم

یا به موږ یو یابه نه یو

دا جونګړه به رڼا شي

دا دشپې غارتګران به

ټولو خلکو ته رسوا شي

دا دغم توره دنیا به

ډوبه ډوبه په خندا شي

دهغه وخت نیک بختانو هېر مونشي دا جنګونه

ددې تورې شپې په زړه کې دلارویو سره ننګونه

پلخمري ۲ر۲ر۱۳۴۷

دآسمان بدل رن□

بیا بدل دی په دې سیمه دآسمان رن□

دتاریخ دغور ځنګونو دامکان رن□

زموږ هیواد عبرتکده دټول عالم شو

ځناورو ته اوښتی دانسان رن□

دا به څوک وي

نه په سینه کې مې څوک ساز کوي
شور کوي، مستي کوي، آواز کوي
مېړې مو نړۍ ته د دوستۍ پیـــــام
لیکي زما په وینو د راستۍ پیـــــام
ګواکې د انسان دآزا دۍ پیـــــام
ګو ره دا به څوک وي ؟

کله چې تیارو کې زه بې ځا نه شم
وډار شم له چا نه بې ایما نه شـــم
و لګوي دی دفضیلت څـــــــرا غ
روڼ کې زما رګونه دغیرت څراغ
تل دې وي ژوندی دا دعزت څراغ
ګوره دا به څوک وي ؟

کله کله غواړم چې سر کته کړم
خرشمه دچا او ځان په کته کـــړم
دی بیا را بیدار شي او مستي کوي
ما را ګرزوي زبر د ستي کـــوي
نه دچا خر کېږي نه پستي کـوي
ګوره دا به څوک وي ؟

کابل ۱ر۳ر۱۳۴۳

یادونه او درمندونه

بیا په غنمو لوونه ګډه شول
بیا درمندوته ګېډۍ چلېږي
بیا نجونه راغلي دوږیو ټول ته
بیا دسره دوبي لمبي بلېږي
بیا هغه لو دی، هغه لرونه
یواځي لښته نه معلومېږي

یه لښتي لښتي ، دکلیو حورې
داچي تنها یم څه دي یا دېږم ؟
زه چي ګېډۍ ته لاس غځومه
ته را په یاد شي نو بیا ژړېــــږم
نه لو کې خوند شته،نه په لاره کې
له ناچاریه یو څه خوځېږم
کله زنګېږم، کله ړنګېږم
کله درېږم ، کله غورځېږم
هر څه چي یمه ، هرڅه چي کړمه
اې زما لښتي
تا یادومه

بیا درمندوته خانان راغلي
په لوو ګرزي زموږه ځار کړي
په مستو مستو اسونو راشي

چې بدگمان شي ستړۍ شمار کړي
هغه زلمی بیا راپید شوی
چې په هر لوی او واړه گوزار کړي
تر خپلو سپینو سترگو د لاندې
نجونو ته گورې چې کومه ښکار کړي
مگر اې لښتې
هر څه چې یمه، هر څه چې کړمه
تا یادومه

گرمي سوځلی زما پوستکی
له هر وېښته مې خولې بهيږي
لور مې پ□ شوی،لاس مې زخمي دی
سر مې چکر خوري، ملامې خوږيږي
نه مې همدرد شته، نه مې ملگری
نه مې څوک نازي، نه را جارېږي
ورځ خو لا ښه وي چې پېټي وړمه
توبه له شپې شه سخته تېرېږي
مگرا ې لښتې
هر څه چې یمه، هر څه چې کړمه
تا یادومه

افسوس ا فسوس دی لارمې اوږده ده
د تا لیدو ته، ستا بوییدو ته
د ژوند سیندونه، دژوند غمونه

مخ کې پراته دي در رسيدو ته
هر کښت چې رېبم، هربار چې وړمه
غوا يي چې با سم قلبه کوو ته
هرڅه کړمه، هرڅه چې يمه
اې زما لښتې تا يادومه !

بالا دوري- پلخمري ٦ر٤ر١٣٤٢

سیلاني بزګر

بې پروا راغی ساده بزګر دی
پښې یې چاودي ګریوان شکېدلی
مخ یې شوکارې، شونډې یې وچې
لوږې اخیستی، ګرمي وهلی
سر ببر شوی، نوکا ن ما ت شوي
پا یڅې شکېدلې، خیرو خوړلی
چاوېرولی، چاځورولی
چاربړولی ، چا غولولی
سا ده بزګر دی، دچا نوکر دی
جشن به ګوري
او بیا به درومي

کله په شا ځي ، کله په مخ ځي
کله را ستون شي، کله روان شي
کله موسکی شي، لېږ خند نی شي
کله نا څاپه له خندي وران شي
ښار ته راغلی له لري سیمو
هر شي ته ګوري ورته حیران شي
چاټېل وهلی، چاپرزولی
چا را شړلی، چا شرمولی
سا ده بزګر دی، دچا نوکر دی
جشن به ګوري

او بیا به درومي

خلکو ته گوري ښه لبا سونه
تور پتلونونه ، سپین کمیسونه
په پښو بوټونه ، په تن کوټونه
سره یې مخونه ، سپین یې لاسونه
څوك له مېرمنو ، څوك له زمنو
جوړه جوړه ځي زلمي او جونه
د ده په زړه کې خوځي موجونه
تش ارمانونه ، وچ هوسونه
سا ده بزگر دی، د چا نوکر دی
جشن به گوري
او بیا به درومي

خدازده چې شپه به چېرې سبا کړي
خدازده چې نس به چېرې بسیا کړي
څوك پسې گرزي ، څوك یې پروا کړي
که خوار رنځورشي ، راپې ضرور شي
څوك یې دارو کړي، څوك یې دوا کړي
له غرو را غلی ځا له یې نشته
بې شپو نه وری دی تا له یې نشته
سا ده بزگر دی، دچا نوکر دی
جشن به گوري
او بیا به درومي

پلاریې مړ شوی دوطن جن□ کې
دی یتیم شوی، بیا دهقان شوی
اوس چې جشنونه دخپلواکۍ دي
چا ورته وېلي را روان شوی
په لري لارو ، په شپو او ورځو
ښار ته راغلی او ستومان شوی
بې پناه شوی، بې امان شوی
جېب یې خالي دی پښیمان شوی
ساده بزگر دی، دچا نوکر دی
جشن به گوري
او بیا به درومي

کابل ١ر٦ر١٣۴۴

تا یا دومه

لا مې یا دېږي په دې بېد یا کې
وښان خواره شوو، کېږدۍ شوې پلنې
لا مې یادېږي په دې ورشو کې
ستا مرغلرې اوښکې ویرجنې

اوس را روان دي ساړه بادونه
دمني غېږشي، دیخ پوځونه
باران ځپلي، سېلۍ وران کړي
دشګو پاسه زموږ پلونه
بېد یا بې ژونده، ژوندون بې خونده
یخنۍ لوټ کړي ددښت ګلونه
ستاسي رغلو کې اوبه ډنډ شوې
نه یې ایرې شته، نه یې اورونه
زه ویر ځپلی، غمونتلی
یوائحي نا ست یم تا یادومه

بر بنډې شوې د بوټو څانګې
د بېوزلانو په ځېر رېږي
په شنه آسمان کې تورې وریځې
په مارا ګرزي ورو ورو ژړېږي
د لري سیمو دغرونو څوکې
په لړو پټې نه معلومېږي

مغرب په وینو دغروب سوردی
مشرق تیاره کې دغم ډوبیږي
چوپیا خوره ده په ټوله سیمه
نه څوک خوځیږي نه څوک ګرځیږي
زه ویر ځپلی، غمو نتلی
یوائحي ناست یم تا یادومه

د کاروان لار کې ابته ناست یم
ستا سي د کلهو لاره څارمه
خوشې دې ګالم انتظارونه
څه وکم یاره، ځان غولومه
هسې د کلهو په هیله هیله
وخت تیرومه، ځان هیرومه
په دغه چوپه سړه بېد یا کې
د مینې دروی ورو غږومه
زه ویر ځپلی، غمو نتلی
یوائحي ناست یم تا یادومه

مګر اې ښکلې پووندې پیغلې
هرڅه چې شته وو خزان لوټ کړي
د باد څپیړو، د منې غبشو
د ژوندن څلي په مخه وړي
خو زما په زړه کې لاپسې ځغلي
د ستا د مینې ابدي زړي

زه ویر ځپلی ، غمو نتلی
یوا ځي نا ست یم ما یادو مه

کا بل ۱۷ر۸ر۱۳۴۴

رائحه سارا ته ووزو

بیګا مې زړه ته وویل را ځه سا را ته ووزو
و یریږم چې را غلی پسر لی به ورو ستنی وي
را ئحه له امانته عمره واخلو خپله بر خه
په عمر څه باور چې هره سا به غو ښتنی وي
ددې تړلیو خونو په فریا د مې تسل نشي
سارا به څه خبر یږي چې مجنون یې کو رنی وي
باران ته به دبلو لمبو زړه کیږدو په پښو کې
په او ښکو نه تړیږي هغه اور چې لېونی وي
سپاره به کو په تا لندو ګو ن□ سوي فریا دو نه
په چوپه نه رغیږي هغه درد چې مر ګنی وي

کا بل ۱۳ر۷ ر ۱۳۵۵

www.sikaraam.com

یتیم

په ساړه باد کې د مني یخ ته
په لوبو بوخت، په منډو سر دی
گریوا ن شکېدلی، پښې یې چاودي
ستر گې لیچنې، سر یې ببر دی
ښکلی ما شوم دی، تقدیر یې شوم دی
په پردي وره کې بې پلا ره ستر دی
دا جها ن وران دی
دا جها ن وران دی
یوه ته جنت دی، بل ته زندا ن دی

د باد شپېږو په مخ شین کړی
ټو لو همځولو یو ځل وهلی
پوزه یې ما ته ، غوږ یې شو کارې
لاس وینې شوی، سر لگېد لی
چا پې خندلي، چا پې تو کړي
یوه را نیو لی، بل څملولی
دا جها ن وران دی
دا جها ن وران دی
یو ه ته جنت دی ، بل ته زندا ن دی

مور یې له غمه عقل با یللی

په پردي کار کې صورت خوړلی
ژوند يې تياره دی، امید يې نشته
د لارې مل يې مرگي بیولی
يوا ځي پاتې اوږدو غمو ته
وړه يې مات شوی ، شبا ب يې تللی
دا جهان وران دی
دا جهان وران دی
يوه ته جنت دی، بل ته زندان دی

پلار يې مړ شوی اوږدو رنځو کې
په ساړه رغولي ، په تورو شپو کې
د په وېره او اند ېښنو کې
د زوی له غمه په ژړېدو کې
بیا يې با يللي ټول ارمانونه
په څو ځگېر وو کې، په اوسېلو کې
دا جهان وران دی
دا جهان وران دی
يوه ته جنت دی، بل ته زندان دی

ور ځه ور درومه دژړگي سره
په پښو بر بنډه ، په سر ببره
انسان رنځور دی، اخته په چوردی
هيله ونکړې له دې بشره
په خپلو پښو شه ، په خوځېدو شه

همدا دې لار ده زما ځيگره
دا جهان وران دی
دا جهان وران دی
يوه ته جنت دی، بل ته زندان دی

ټول سره يو شئ، ټول سره يو شئ
که يتيمان يا ست، که يسيران يا ست
تقدير مو يو دی، دښمن مو يو دی
که اوښبانه يا ست، که بزگران يا ست
خښتې يې باسئ، لرگي يې سوځئ
که نوکران يا ست، که چاکران يا ست
دا جهان وران دی
دا جهان وران دی
يوه ته جنت دی، بل ته زندان دی !

پروان مېنه- کابل-۸ر۸ر۱۳۴۴

دمينې برخه

بوراسته شو دگلابو په اغزيـــــــو
چې دعشق نازونه وړي دغه به گالي
چاچې سر او مال قربان که له وطنه
پې دوزخ شول دوطن ښکلي ورغالي

www.sikaraam.com

د پکتیا غرونه

دا غرونه ، دا ج□ غرونه، دالوړ او دارسا غرونه
دا د توریالیو د سنګرو د وفا غرونه
دغه تاو راتاو په ونو پټ دپکتیا غرونه
دا دیرغلګرو ماتوونکي بې همتا غرونه
دا د شجاعت او دمېړانې او رښتیا غرونه
دا د مېلمه پالو دننګونو او سخا غرونه
دا داستقلال او آزادۍ او دبقا غرونه
دا دپکتیا غرونه
دا د پکتیا غرونه

دلته زموږ خلکو د دښمن ژامې ځپلې دي
دلته مېړنیو خپلې وینې بهولې دي
دلته شازلمیانو دزمرو لارې نیولې دي
دلته په فرن□ باندې موږ میندې ژړولې دي
دلته زموږ نیکونو زلزلې را پارولې دي
دلته دجنګي اسونو تلې پریوتلې دي
دا دپکتیا غرونه
دا دپکتیا غرونه

دلته په کلو کلو پراته زموږ نیکونه وو
دلته د سرتېرو شازلمیانو سنګرونه وو

د غلته پښتو وه، پښتنو اله وه، ننگونـــه وو
دلته هد يرې ، دلته نغري، دلته دودونه وو
مينه وه، وروري وه، ملاتړ و ، غيرتونه وو
د لته له تېري سره ټکرې وې ، جنگونه وو
پېچ د هر کنډو يې تند رونه او مرگونه وو
د ا دپکتيا غرونه
د ا دپکتيا غرونه

اوس زموږ په برخه د زاړه نظام ظلمونـــه دي
لوږه، ناپوهي ده، بې وسي او مرضونـــه دي
توره تربگني ده او له ورور سره جنگونــه دي
جوړ راکې دسپين او تور اوهرنامه گوندونـه دي
کلې لېږدول دي ، سوځول دي او مرگونه دي
بې له کوم هد فه د اوږدو لارو مزلــــونه دي
يا په دروازه ديوه دني کې خدمتونـــــــه دي
ځکه په شرمونو شرمېدلي زموږ غرونـــــه دي
د ا د پکتيا غرونه
د ا دپکتيا غرونه

موږه ظالمانو څه بې ځايه ننگـولي يـــــو
موږ يې په وطن کې له خپل وروره جنگولي يو
موږ يې هر آفت، هرې بلاته ټېل وهــــــلي يو
وروسته له غرضه يې په شا باندې شړلي يـــو
بيا يې وږي کړي، بربنډ کړي او وژلي يـــــو

یا یې د سپېتا نې دروازو کې درولي یـــــــو
موږ یې دنفاق او ځان ځا نی په تا ر تړلي یو
موږ یې دوطن دې جګو غرو ته شرمولي یـو
دا د پکتیا غرونه
دا دپکتیا غرونه

سپک کړل ظالمانو زموږ سیمه او انســــا ن
موږ یې له رڼا تېپې تیارې ته کـــــــړو روان
موږ څخه یې ورک که دمردۍ نوم او نشان
زموږ له لاسه پرېوتلې ملـــونــــــه دزمان
ښکلې پکتیا ته یې را ننه که شیـــــــطان
موږه یې بد نام کړو پر ګنو ته دا فغــــــان
را شي ګوندې وخت بیا دننګونو یو زمان
هله به موږ ورکړو خپل وطن ته امتحــان
رسي زموږ غرو ته اوس بادونه دجهــــان
دا د پکتیا غرونه
دا دپکتیا غرونه

را به سېلاوونه شي، برېښناوې به جل بلې شي
پورته به بادونه شي ، ژلۍ به تلې ولې شــــي
هیلې دغریبو او مظلومو به منــــــــــلې شي
دا غتې کیږې دخون خوارو به ځــــپلې شي
غوځ به شي سرونه او ډېرې وینې به تلــې شي
لوږه به رڼا شي ، ددې غرو څوکې به بلې شــي

دا دپکتیا غرونه
دا دپکتیا غرونه

څمریکې دغیرت به راپیدا شي په سرونو کې
جگه به ناره دانقلاب شي په په کامونـو کې
نوی زور به واخلي اتڼونه په ډولونـــــو کې
زموږه سره وینه به توده شي په رگونـــــو کې
مینه دانسان به راژوندئ شي باده زړونو کې
روح دآزادئ به رادننه شي په غرونــــــو کې
دا دپکتیا غرونه
دا دپکتیا غرونه

کابل ۳ر۲ر ۱۳۴۹

www.sikaraam.com

جاپانۍ نجلۍ

په مخه راغله جاپانۍ جلۍ
سپینه هیلۍ نجلۍ
دودرېده مسته

ماسلام ورکه په خنداشوه نجلۍ
په کټه هاشوه نجلۍ
ماته شوه شاته

په تبسم يې راته وويل «کوني چيوا» ۱
«دوزو يورو شيکو» ۲
له خندي ورانه شوه

ما ورته وې په رب که پېږم نجلۍ
بدمرغه کېږم نجلۍ
په ځان پوهېږم

د پښو په څوکو شوه رهي هوسۍ
د جزيرو هيلۍ
زه شومه پاتي

دمخ په لمر يې وربېځې راغلې د غم
ستر ګې د رياب شوې دنم
له زړا ورانه شوه

ما ويل پوه شوم ليږ ستنه شه نجلۍ
اې زما ښکلې شهۍ
دې ويل «اي اي اي»

توکيو ۲۰ر۸ر۱۹٦۳

(۱) شپه په خير
(۲) دمهربانۍ له مخې پام لرنه وکړئ
(۳) نه، نه، نه

د بس خاطره

را سره مل شوه په يوه بس کې
يوه مسته پېغله تر واورو سپينه
لاندې له ستر ګو يې پټ ځارلم
را ته کتل يې په مينه مينه
زړه يې غوښتلې ما خبرې
دلرې سيمو څو مرغلرې
بس چې خالي شو نو را نيږدې شوه
په سوې سايې وکړه پوښتنه
دکوم ځاى ګل يې، دکوم دطن يې

ښکلې راغلې تر دې وطنه ؟

وې مې څو شپې یم ستاسو وطن کې
یوه اونۍ وروسته بیا په پرواز یم
وزر مې سوځي ، قرار مې نشته
مرغه دلوړو و دغرونو باز یم
زړه مې ور کاږي دوطن غرونه
سرکش سیندونه ، بېباک چړونه

ورو په مسکا شوه ویل یې وایه
خوښې دې نشوې هنکانګې نجونه
په هرقدم کې ، په هره لوښت کې
لکه ګلونه ، شیندي عطرونه
ښکلې یې وایه پنهان رازونه
لا دې ترلي دزړګي ورونه ؟

ماوې افسوس دی ګلې چې نه یم
نه د سیلونو، نه دعشقونو
کله چې برخې وېشل کېدلې
ماته یې راکړل واړه غمونه
زه مبارزیم ، زه .مجنون نه یم
دچا په زلفو کې زبون نه یم

۱۹۶۳ر۹ر۲۰

ملگرو ته

اې زما ملگرو دتوفان دسختو شپو
اې په دغو شپو کې لارښوونکو دڅپو
دغه څپې څه دي؟ دسبا دانقلاب څپې
دغه توفان څه دی؟د اولس دپر گنو
دا دزيار ايستونکو، دبزگرو، کاريگرو
دغه د سر کشو ، بت شکنو ککرو
دغه څپې څه دي د وطن دفکر لاره
دغه توفان څه دی رو غ عمل دجنگېدو
کندو گړنگونو کې د لارې د يستو
فن دبرېدو، هنر مندي درسېد و

دغه څپې څه دي ؟ دا دخلکو نهضتونه دي
چيغې دي ، نارې دي ، زولنې دي او بندونه دي
منډې دي، لوېد ه دي، پر مختـ□ دی، سترې ما تې دي
شور دی دخنداوو يا داوښکو بارانونه دي
يا يوه خندا د ه دکا مگا رو دخنجر دنېښ
يا ديوه ولس د زړه سر کښه فريادونه دي
کله دزاړه نظام د ژوند وروستنۍ هڅې دي
کله دمات شوي قهرمان دزړه ټو پونه دي
خا مخا راتلونکې دسرو وينو سېلاوونه دي
ديو داستبدا د سره دخلکو حسابونه دي
ځم به په دې لاره که مې ت□ شي په لېمو

اې زما ملګرو دتوفان دسختو شپو
اې په دغو شپو کې لار ښوونکو دڅپو

څه دی ، توفان څه دی ؟ انقلاب د پر ګنو
موږ به دڅپو مخه توفان ته سموو
موږ به خپل آسمان په سرو وریځو پوښوو
موږ به له آسمانه تندرونه اوروو
موږ به له غوصې نه ډک بادونه خوځوو
لاره دنجات به په توفان کې لټوو
دیو د استعمار او استبداد به اېلوو
وري به په رمه کې له لېوانو خلاصوو
ای دانقلاب جنګي ګاډې باندې سپرو
اې زما ملګرو دتوفان دسختو شپو
اې په دغو شپو کې لار ښوونکو دڅپو

نن په نړۍ خور دی دلنین د بري لمر
شور دی دځنځیر د ماتوونکي اکتوبر
اېشي په آمو کې دبزګر دلړمون وینه
سرې وړانګې خورېږي پاس په څوکو دخیبر
ځالو کې نور نه کېږي تاڼوبی د بازانو
سوځي الوتو ته دجنګي مارغه وزر
هر آواز چې وزي د زیار کښو له کوګله
نیسي له دښمنه دجګړې نوی سنګر
مه سپموئ خلکو له جګړې نه جنګي سر

ستا سو سره مل دی که بری دی که ظفر
تل دې وي ژوندی د زيار ايستونکو دغه لمر
تلين د انقلاب ، ځلانده ورځ د اکتوبر
اې په سرو لمبو کې استادانو د لامبو
اې زما ملګرو د توفان د سسختو شپـــو
اې په دغو شپو کې لار ښوونکو د څپو

يو کئ خپل توفان د درست جهان له توفانو سره
يو کئ خپل سنګر له ويتناميانو ميړنو سره
لوړه سره جنډه دآزادۍ کئ په زيار کښو کې
ګډه باندې ما ت کئ څنځيرونه له کانګو سره
يو کاندئ آواز د انقلاب په تږوله وچه کې
سپينو او له زيړو او له تورو پرګنو سره
سپل د آزادۍ شيه او يو شئ له سپلو سره
يوه کاندئ جبهه دکروندو له کارخانو سره
هره لويشت سنګر دی اوچت غرونه له درو سره
ولړزوئ کلي او کورونه له ښارو ســــــره
اې جنګي لښکره دزيار کښو د اسرو
اې زما ملګرو د توفان د سختو شپـــــــو
اې په دغو شپو کې لار ښوونکو د څپـــو

کابل ۱۳ر۸ر۱۳۴۶

غر وټېده

مړ شو قهرمان له خپلو تږیو ارمانو ســـــــــره
وټېدہ غر له خپلو پټو زلزلو ســـــــــره ؛
دا سې زلزلې چې پلنېدی پرا خېدی نشـــــــوې
ځمکه بې احسا سه وه د با ندې راوتی نشـــوې
دپ وو تپول غوړ.ونه دچا غوړ.ته رسېدی نشـــوې
لرې وه د نیا لویې د نیا ته غځېدی نشـــــــوې
تنګه وه فضا پخپل محیط کې خوځېدی نشـــوې
بل ترې لا ندې اور و تمېدی غلې کېدی نشـــوې
وې چاوده کوګل پخپل ضمیر کې یې مستې وکړه
سر یې ترېنه وا خیست اوسېلو زبر دستي وکـــړه

ودرېد هغه زړه چې ستر یې هیلې ارمانـــــــونه وو
ستره یې دعوه وه بې پا یا نه یې مزلـــــــــونه وو
مل یې له هر ټوپ سره دسرو وینو موجــــــونه وو
مخ ته یې هر ګام سره کوهي وو ګړنګونـــــــه وو
تاو ترېنه دلو نړۍ دردونه عذا بونــــــــــه وو
کور یې درست جهان و، انسانا ن یې واړه ورونه وو
ټپ شو دوطن په ترږمو کې دخیبر څـــــــــراغ
مات شو دتیا رې دیر غملو دسحر څــــــــراغ

څو چې یو زلمی وي ستا په پلونو به پلـــــونه ږدي
څو چې یو افغان وي ستا په قبر به ګلونــــه ږدي

پیغلي د شونډو ستا په شنا ختو سره لا لونــه ړدي
موښي به مخونه ستا په پښو به اور بلونــــــه ړدي
څو چې زمان دروميي یو پر بل باندې کلونـــه ړدي
ستا مجسمه بشپړوي ستا هیکلونـــــــــه ړدي
اې په ارمان تلليه زموږ ستر او قهرمـــــان وروره
اې زموږ دعقل اوعقيدې او دایمـــــان وروره

ورونه به ژوندی کړي تا دتاله هـــــــد فو سره
ستا ساندې به وایي له پښو لوڅو بوټېنو ســــــره
ستا له تني ورونو اوښبنو او غوبنو ســـــــــره
ډکه به دنیا کړي ستا له چیغو او نارو ســــــره
جوړ به څلاند څلی کړي دتاله ارمانو ســــــره
وبه لړزوي هوارې، غرونه، له درو ســــــره
اې دافغانا نو دعزت او دغیرت زویـــــــــه
اې ستره انسانه دبشر دکرامت زویـــــــــه

مړه دې دي هغوی چې تې وهلی ځورولی وې
ته يې په قفس کې اچولی ، ربـــړ ولی وې
ته يې په ګناه دعقیدې باندې شــړلی وې
ته يې په حسرت کې خپل مرام ته ژړولی وې
ته يې په اورونو او ســـــکروټو اړولی وې
تې داستبداد داړه مارانو ته تـــــژړلی وې
ته يې قاتلانو او لیوانو ته سپـــــــارلی وې
ته يې برباد کړی، محو کړی ، او لوټلی وې

ته دې تل ژوندی يې ربېز مربېز دې ځنځي رونه کړل
پرې دې زولنې کړې ، دړي وړې دې بندونه کړل

دامې ستر ارمان دی چې زه هېڅ در ته کوی نشــم
دېر دي پړاوونه تاته ځان در رسوی نشــــــم
غرونه ، دريابونه ، آسمانونه ژړوی نشـــــــم
ستا د دښمنانو برجلونه نړوی نشـــــــــــم
سوځي مې هله وکې ستا دردونه هېروی نشـــم
ستا غمو مې ملا را ماته کړې ترې وتی نشـــــم
جوړ به در ته قصر د شعروکم ابدي بـــــه شې
لوی به شې ، ژوندی به شې، سمبول د آزادي به شې

کابل

www.sikaraam.com

نوی آهن□

غوږو کې مې شرنګېږي بیا نغمه دنوي چن□
ته ګوره دا به څه وي ؟
یا مینه لېونۍ شوه
یا کتنه ځنډنۍ شوه
را غلي مې په زړه کې ارمانونه په غورځن□

رګو کې خوځېږي دجانان دحسن څړیکې
زما په وینو لیکې
پیغام دنوي ژوند
زه اخلمه ترې خوند
وږمه دیار دڅڼو خوځوي زما پالن□

بیګا په مدرسه کې ملا وتاړه کتاب
را وایې خیست رباب
په بزم باندې سم شو
له رند سره محرم شو
زاړه یار په سر وړول دنوې مینې بن□

رټلي اوسېلي مې اوس دیار په مخ لګېږي
صورت مې ټول رپېږي
څرخېږم له مستۍ
لاهو مې کړه بېړۍ

را رسي په بوسو کې دژوندون نوی آهن□

کابل ۲۰ر۱۱ر۱۳۴۱

www.sikaraam.com

پښتون

زه يو آواره، يو سر گردان او يو پښتون يمه
زه دژوندانه دوير شپېلۍ دغمو يون يمه

يو ځلي سکندر زما هيواد تر پښو لاندې کړ
بل واري عربو بې کلتوره بې دطنه کړم
وروسته بيا چنگېز په ما دظلم لمبې بلې کړې
بل ځلي تيمور بې هديرې او بې کفنه کړم
زه هر جهانگير او هر وحشي يو ځل لېږلی يم
زه هر بې وطنه خپل وطن کې ځورولی يم

څو ځله نيولی باچهانو هندوستان په ما
زه دهر جابر دهوس لار کې وژل شوی يم
څو واره له ډال او له خنجر او کمر بند سره
يا را نيول شوی يا په نورو پلورل شوی يم
ما چې چا ته تاج او سلطنت او واک ورکړی دی
زه بيا دهغه په لاس بندي يا شړل شوی يم
زما په ځيگر ېښي زمانې لک يرهرونه دي
زما له خولې وتلي مليونونه فريادونه دي

زما په مټ عربو ملتونه لاندې کړيدي
زما په زور بابر پراخ ملکونه رانيولي دي
زما په يون محمود دسومنات بتکده ماته کړه

زما یه تېغ څوک مړه ، څوک سلطنت ته رسېدلي دي
ما ته مګر تورې لوږه ، تنده ، بدبختي راوړه
ډېر ځله مې یوې ګولۍ ډوډۍ پسې ژړلي دي
څوک چې فتح شوی زه يې وره کې درولی یم
دا زما تقدیر دی زه تل وږی ګرزېدلی یم

نه نه زه غلط شومه ما څوک لاندې کوی نشي
ما دچا قوت برباد وی او ځملوی نشي
ما په غلا مۍ کې له دې وروسته څوک ساتی نشي
ما له خپلې لارې اړوی او ګرزوی نشي
ما څوک په ګولیو او اورونو ما توی نشي
اوس ستر ملتونه څوک خوړی او هضموی نشي
ما څوک خښوی، محو کوی ، او ورکوی نشي
زه اوس د پېړیو له خوبونو را ویښېږمه
لېږه دمه را که آزادۍ چې در رسېږمه

نور دچا لپاره ستر ښارونه ورانومه نه
وینې بهومه نه او چا ته څه ګټمه نه
یوه کونډه کومه نه او بل یتیمومه نه
دوست خپه کومه نه، دښمن خوشالومه نه
بیا دچا لپاره خپل بچي حلالومه نه
بې له خپلو خلکو تر چا سر قربانومه نه
ما ته غوږ کې نوي حوادثو څه ویلي دي
ما ددې استاد درسونه ټول په زړه منلي دي

زړه خو هغه زړه وي چې جذبه دآزادۍ لري
سر خو هغه سر وي چې هوا دسربازۍ لري
متې هغه متې چې توفيق دآبادۍ لري
زه هغه ملت يم چې ننګونه او مردۍ لري
تندر او توفان لري ، برېښنا او ترږمۍ لري
لاره دنجات لري ، ماټو لري بېړۍ لري
زه دتوفانونو په زانګو کې روزل شوی يم
زه دزمانې سختو څپېړو ازمويـــلی يـــم

يو شئ سره يو شئ اې غريبو پښتنو ورونو
اې زما پښو لوڅو اوښبنو اوغوبنو ورونو
اې زما بدمرغو، دربدرو ، لېونو ورونـــو
اې زما دپرون دبې وسيو دا سرو ورونو
اې زما دهيواددسبا وون دعظمتو ورونو
اې دانقلاب دغورځنګونو دڅپو ورونو
پاتې مو لا مخې ته درانه مزلونه دي
غرونه دي، کوهي دي، بې حسابه ګړنګونه دي

کابل ۹ر۶ر۱۳۴۵

د بخت لوبه

دپښتون ماڼۍ په شخړو کې کیږدۍ شوې
د پنجاب تورې کیږدۍ سپینې ماڼۍ شوې
زه دې تورو تقدیرونو ته حیران یــــــــــم
چې زموږ په لاس کې تورې ا تکړۍ شوې

دا پښتون

خدا یه څنګه دې ذ لیل که دا پښتـــــون
د تاریخ دافسانو غــــــښتــــــــلی یون
چې په تشو لا سو ځغاست دتورو جن□ ته
تر ېنه تللی هغـــــه بـــــرم د پـــــرون

د وطن بڼه

نن مې په کو ګل کې تازه شوي مړه اورونه دي
سر یې رانه وړی یاغي شوي ارمانونه دي
سم په استثمار د کار ګرانو ګوزارونه دي
منلې، تکل دی، له دښمن سره جنګونه دي
سره راته ښکا رېږي په بهار کې دچمن بڼه
سره بیر غ ته ورته ده زموږه دوطن بڼــــــــه
مست به شي بهار اوراروان به سیلاوونه شي
ویښ به په درو کې دغضب ویده بادونه شي
ورېځې به خورې شي او آزاد به تندرونه شي

جوړ به له خاټولو دبزګر دسر ګلـــــونه شي
دا وطن به خلاص شي له ظالمه ګلستان به شي
خود به ګلستان شي د کار ګر او ددهقان به شي

اې ګرانه وطنه ستا نه جار زموږ سرونه شه
مړه دې دښمنان شه او قوي دې سنګرونه شه
لاس دزیا رایستونو نه دې لري دا بندونه شه
ج☐ دې د کار ګرو نړیوالو مه سرونه شـــــه
ته ښکلی وطن شې د کا رګرو د بـــــري وطن
ته انقلابي شې د بخدي او د هري وطـن

جار دې شم وطنه له دې مستو شا زلمو سره
بیا د قرباني شم د کار ګر له نهضـــــــتو سره

زه سپیلنی کېږم ستا له تورې او ننګـــو سره
مرمه په هوس دزیار ایستونکو له جنګو سره
نشته بله لاره بې له جنګه له دښمن ســـــره
نشته وفا نشته بې له دې نه له وطن ســـــره

کابل ۱ر۵ر۱۹۷۱

د سر قربانی

سم به نشي څو يې مات نشي هلوونـــه

www.sikaraam.com

دا ظلمونه، دا فتنې، دا ګوزارونـــــــه
دا تيټ شوی سر به ج□ نشي دخلکو
څو ور نکړي قرباني کې خيل سرونـه

......

د مردۍ ننبه

دمر دا نو دمردۍ ننبه به څــــــــه وي
چې په خوله کې پرته قيضه دخــــــره وي
په ذ لت کې دمردا نو ژوند پيــــــغور دی
چې له خلکو نه قربان شي څومره ښه وي

....

د زيا ر ايستو نکو لښکر

نوی زما ن راغی ما توي زاړه بتا ن
نشته دی اما ن
نشته دی اما ن

پا څېږئ زمنو درنځونو ، دغمونــــــــــو
پا څوئ با زا ن دخپل هيوا د له لوړو غرونو
ننه با سئ اور د سړې ځمکې په رګو نــــو
دا وطن را ويښ کړئ دپېريو له خوبونـــــو

دی به شي سرلوړی دسيا ليو دجهـــــــا ن
خلك به ودا ن
خلك به ودا ن

موږه يو لښکر دزيا ر ايستونکو دپيغا م
گوا کې دوروری، برا بری او دســـلام
موږه عدالت غواړو په ځمکه کې تمام
موږه سرغندوی يو د کار گرو دنظـــــام
هغسې نظا م چې هستوي نوی ا نســا ن
وړ ددې دورا ن
وړ ددې دورا ن

موږه هم وطن لرو ، هم سيمه، هم جهــــــا ن
دغو کې مېشته دي زيا ر ايستونکې کا ر گران
موږ په هر قدم کې يو له دوی ســـــــــره روا ن
داده زموږ لاره، زموږلوری، زموږ شــــــا ن

حکم د زما ن
حکم د زما ن

کا بل ۲۲ر۷ر۱۳۵۱

پسرلی راروان دی

گوریٔ پسرلي ته راروان دی له مستۍ ســـره
راغی درنگونو اوعطرونو له هستۍ ســـــره
ځغلي پر کمرونو دګلانو له ځولۍ ســــــره
لو بي له وریځو، اوآسمان ، اوله نړۍ ســـره
جګې له نسیمه دژوندون نوې سندرې شوې
تویې له بارانه الماسونه مرغلرې شـــوې

وربځو مر مري تا جونه کېښوده په غرونو کې
شنې زرغونې پلنه خپل لمن کړه په رغونو کې
زانې امېلونه شوې د وریځو ګرېوانونـــو کې
ویښې ترانې شوې د سیندونو په رګونو کې
ج□ یې دشپنو له شپېلۍ نوي فریادونه کـړل
ویښ یې دبزګر په زړه کې نوي ارمانونه کړل

ستر ګو دآ سمان کې غلي غلي ګردشونـــه دي
غېږ ي دوریځ کې لا پراته سل تنــــــد رونه دي
نن سبا له خاورو راوتونکې سره ګلــــونه دي
سم له یسرلي سره دنوي ژوند فکرونــــــه دي
جار دې شم وطنه له دې نویو شا زلمـــــو سره
ته دې تل ژوندی یې له دې ګڼو ولسو ســــــره

کابل ۲۲ر۲ر۱۳۴۴

دشهید ا تل په یا د

را ما تې بیا په غرونو دوریځو قا فلې دي
خورې په سپینو وریځو کې دلمر ژیړې شغلې دي
په شنه آسما ن کې رغړي په ما لوچو کې لمبې دي
په ځمکه او آ سما ن کې درنګونو هنګامې دي
چې ته یې لېونی وې هغه ورځې هغه شپې دي
خوزه یې ستا په ویر کې په ژړا وو تېر ومه

سازونه دسیندونو دغم سا ندې دي خپرېږي
باران دغمو او ښکې دي په ژوند با ندې اورېږي
بر ېښنا د غضب توره ده خوارا نو ته ځلېږي
رنګینې ترانې چې زما له زړه نه را جګېږي
سازونه د دردونو دي له ما سره ژړېږي
هر دم چې تا د ستر ګو په لېمو کې ګرزومه

ته لاړې زه دې پرېښووم اوږدو اوږدو غموته
دسوړ ژوندون بې خونده او بې رنګه ورځو شپوته
غمجنو، دردېدلو، نا کراره اند ېښنوته
داغونوته، آفاتو، اوسېلیو، او رنځوته
بې درده حوادثو ته، توفا ن ته، غرقېدوته
یوا ځې به دالا ره وایه ځنګه یرې کومه

دزړه په وینو نیال شوې ما وې رابه وړې گلـــونه
خواره به کړې په باغ کې د ځوانۍ ښکلي رنگـــونه
بیا ستر به شې، اوچت به شې، خپاره به کړې ښا خونه
ترسیورې به دې پټ شي لمر وهلي خـونديٍ ورونـه
خو وای چې بې تعبیره شول زما خوا ږه خوبونـــــه
برباد شوې زما هیلې ، جوړ به نشم له دې غمــــه

چې سور کم ستا په ویر کې د ماتم سوي سازونه
سپاره کمه په گوتو د غمونو شهبـــــازونـــــه
را رسي مې غوږو ته ستا له خاورو آوازونـــــه
« ملگریه مخ په وړاندې، گړندي کړه گدازونــه
در وا خله زما له خاورو غلي شوي پروازونــــه
زه خاورو کې هم هغه سپاهي یمه چې ومــــه »

هر پل چې زه په مینه دوطـــــــن کې جگومه
هر شعر او ترانه چې خپلو خلکو ته لــیکـمـــه
هر شور د آزادۍ چې په اولـــس کې خپرومــه
هر بند او زولنه چې له لاسونـــو ماتـــومـــه
یا سترې شم له جنگه چېرې دمه جوړومــــه
ده خیال کې رن سره یې په هر دم دې یادومـــه

کابل ۱۱ر۲ر۱۳۵۷

پا څېږه وطنه

را ووړ انقلاب خلکو ته زېری د بـــــــري
ختمه شوه وطن کې تل لپاره بربـــــــري
رپي په آسمان کې سور بیرغ دجمهوري
ودرېږه، په پښو شه، درنه جار شه زر ختنه
پاڅېږه وطنه
پا څېږه وطنه

را غله ستا در شل ته دتاریخ انقلابونـــــــــــه
بند په بند متېږي ستا دمټو ځنځیرونـــــــــــه
نیسي انقلاب لا نوي نوي سنګرونـــــــــــه
ستا په پا که خاوره دبریو رڼا پلنـــــــــــه
پا څېږه وطنه
پا څېږه وطنه

ته که اوس پا نه څې بیا به چېرې پا څېدی نـشې
چېرې که را پا څې بیا به ځای ته رسېدی نشې
دې تورې تیارې نه بیا دباندې راوتی نـــــشې
زه دې قربانې شم را اوچت شه زما تنـــــــه
پا څېږه وطنه
پا څېږه وطنه

ډېره دې اوږده شوه زمانـــه دویدېدو

سر دې را اوچت کړه د کلونو له خــــــوبو
خوب چه ډېر ژور شي تر ښه جوړه شي مر گو
زړه مې ویلي شوی اوس تو ییږي زما ینــــــه
پا څېږه وطنه
پا څېږه وطنه

پا څه چې آ زاد شي و ر مېږونه له سجــــد و
ولو یږي لښتی، دغلاما نو له غـــــــــورږو
لري شي سپکیا دلعنتو نو له ســـــــــــړو
پلنه که په لو څو ددې غرو با ندې لمنــــــه
پا څېږه وطنه
پا څېږه وطنه

سوله، آ زادي، او عدالت زموږ شعار
کار او آ با دي او پر مخت□ زموږه لار
ستا را لتهېده زموږ دنسل افتخار
مخ ته دې راغلې اوس پر یکړو نې ا زموینه
پا څېږه وطنه
پا څېږه وطنه

کا بل ۲۷ر۴ر۱۳۵۲

اې دنوي عصر با د ه

اې د نوي عصر با ده، را چلېږه را چلېــږه
اې دڅوند ځلانده لمره، را ځلېږه را ځلېږه

په دې وچو شاړو ځمکو
را اوچت تازه لا ن کــه
له دې لوڅو وچو غرونــو
را اوچت ویده با زا ن که
 ګړندی شه او چتېـــــږه
اې دنوي عصر با ده، را چلېږه را چلېــــږه
اې دڅوند ځلانده لمره، را ځلېږه راځلېږه

ددې خا ورې هره لوېشتــــــه
هم فردوس دی، هم جنت دی
هر یو بو ټی، هره تیـــــــږه
همدولت دی، هم قــوت دی
خوب دې بسدی، را لټېـــږه
اې دنوي عصر باده ، را چلېږه راچلېــــږه
اې دڅوندځلانده لمره، راځلېږه را ځلېږه

اې پښتونه ، اې ازبکه
اې دغرو هزاره ګا نــو
دا فغا ن لویه تېــــــره

له ترکمنه تر تاجکـــــه
در واري شمه يو کېږه
اې دنوي عصر باده، را چلېږه را چلېـــــږه
اې دژوند ځلانده لمره ، را ځلېږه راځلېږه

دخوښۍ سندرې سر کړئ
کارگرانو، بزگرا نـــــــو
سره يو شئ سره يـــــــوشئ
دبدلون پيغمبرا نـــــــــو
که مې ورورېې را رسېــږه
اې دنوي عصر باده را چلېږه راچلېـــــــږه
اې دژوند ځلانده لمره، را ځلېږه راځلېږه

کابل ۲۰ر۵ر۱۳۴۳

رښتينې مينه

مينه څه ده؟ تر وطنه جا رېـــــــــــد ل دي
په سرونو داورونو چلـــــــــــــــول دي
سل کرته په دې لار کې پرېوتـــــــــل دي
پر مختل دی، خوځېدل دي، رسېدل دي

دا وطن

دا وطن، ودا ن وطن
دا دلوی افغا ن وطن
دا په موږه گرا ن وطن
خاوره دغیرت ده زلزلې لري توفا ن لري
غرونو کې با زا ن لري

شور یې په سیندونو کې
تاو په لویو غرونــو کې
مینه یې په زړونـــو کې
خېژي له سینې دهر افغا نه ولولې لري
بلندې لمبې لـــــري

اوسي افغا نا ن پکـې
نسل قهرما ن پـــکې
واړه سربا زا ن پکې
ثا ري یې دغرو اوچت سرونه له آ سما ن سره
نن□ او له ایما ن ســـــــره

بادلري ، برېښنالــري
شورلري ، غوغا لري
ژوندلري، بقا لــري
هره لوېشته خاوره يې کعبه ده افغانانو ته
دې نويو ځوانانو تـــــــه

۱۳۴۳ر۵ر۲۶

www.sikaraam.com

د شهباز سرود

دماکسیم گورکي اثر

گورکي ددې حما سې د هستولو لپا ره له یوه فلکلوري روایت څخه کارا خیستی او دغه مسجع رزمي تلپاتي نثر يې دهغه وخت دروسيې انقلابي نسل ته وړا ندي کړ . ما دپښتو شعر دزرمي خصلت او حما سي کر کتر د آسا نتیا وو او تصویري غنا په مرسته په شپږ کرښیز حما سي نظم وژباړه او دهغه له صحت او رسندویي څخه را ضي یم .

څه چې ما دشعر دښې او منځ پا نګې د سلامتیا درعایت لپا ره د گورکي پر متن زیات کړي دي په لیند یو کې مې نیولي تر څو داصلي متن او ترجمې ترمن□ د تطبیق او مقایسې په مها ل ستونځه را منځ ته نشي .

د بدبویي او نمجنې درې خوا کې

و یده شوي و یو مار دلمر شغلو ته

هلته کته څپې ځغا ستې پر کمرونو

پاس له غرونو خوړ را وتی و بېلوته

تر ځگونو لاندې پټ په منډو منډو

تویېده په شور دبحر شنو څپوته

پاس په لوړ آسمان کې لمر په ځلېدو و
غرنو گرم او سېلي لېږل فضا ته
د درې په تاو راتاو کې دخوړ چيغو
غږاوه دغوسې ساز دبحر خوا ته
سرکش خوړ په شور او زور کې رغړولې
په بستر کې لويې تيږې منتها ته

دزورې درې خوا ته له آسما نه
را گوزار شو په ډېرو يو شهباز
ښی وزر يې مات ، په مخيې خورې وينې
لکه ولگي په جن□ کې هوا باز
کته، ډېر کته، دشنې درې له منځه
رسېد ه را دځگن را ده آواز

قهر جن ځپانده سين دغرو له منځه
ننوتی په کوگل د سمندر و
هره پوله د ځپو به چې را تلله
د ساحل له لوړو غرو سره يې سر و
زخمي باز لکه سپايي ورو سته له ماتي
غوړولی پر کمرونو خپل وزر و

لکه او سپنه چه سره شي، تودو پر ښو
پښې وسوې دمات شوي زلمي باز
په وزرو کې يې دغچ لمبه پيدا شوه

له غوسې نه یې اوچت که یو آواز
چې کاته یې دقوت مخه یې نشي
ده وزرو کې یې مات شوی دی پرواز

د فضا زوی چې نا مېند له الوتو شو
په حسرت یې یو ځل وکتل آسمان ته
زړه یې ډېر غوښتل چې یو ځلې بیا ج□ شي
ځان غورځار کړي ناپایا و نیلي جهان ته
مګر دا یوا ځي هیله وه ، یوه هیله
یوه اسره دتوانېدو یوه ناتوان ته

وزر تاتی باز چې وخوځېد په تیږو
مار له وېرې نه رالري شو کنار شو
مګر یوه شو ژر چې عمر یې ډېر لنډ دی
ور نیږدې شو، ورته ودرېد، په وینا شو
څه در شوي؟ نه چې مرې بېچاره باز ه؟
هو! زه مرمه، راته ښکاري دا مې وارشو

ما په ویاړ او آزادۍ کې ژوندون تېر که
له دښمن سره بېبا که جنګېد مه
بخت مې ولید له آسمان سره آشنا شوم
ته لیدای نشې هغه تر وروستي دمه
اې دخاورو بندیوانه، اې غریبه !
اې بد مرغه اې محرومه له عالمه !

آسمان څه دی؟ خالي خونه، تش ماحول
دا ځای ګرم دی، نمجن دی، زه او سپږم
مار دا وویل شهباز ته خو په زړه کې
په خندا شو او ډاډه شو چې پوهېږم :
ښویېدن په ځمکه څه ، الوتل څه دي
عاقبت را ته معلوم دی نه غولېږم

عاقبت به واړه شي دخاورو خاوره
دغه واړه به په ځمکه کې ویدېږي
زړور شهباز ناڅا په ټان وخوړ
ولاړېږي شا او خوا يې نظر لوېږي
هلته ګورې چې دتور تنګي د ننه
له یوه کاڼې نه څڅوبې را بهېږي

هوا د په وه، بد بويه ، زهر جنه
شهباز چيغې کړې په ټول قوت له درده
کاشکې وا لوزم یو ځلي بیا آسمان ته
کسات وا خلم دخپل زخم له نامرده
خصم کېکاږم دخپل ټټر په وینو
ما در جار کړې اې لذ ته د نبرده

مار په فکر کې ډوب لاړ ویل يې ښايي
د آسمان ژوند به تر ځمکې ښایسته وي
ور نيږدې شو آزاد باز تې هسې ووې

که دې زړه چېرې پرواز پورې بسته وي
د ژورې درې څنډې ته نیږدې شه
ښایي وي چې په وزرو کې دې ځه شته وي

ځان غورځار که چې آزاد دې شي وزرونه
تا کړي پورته یو ځل بیا نیلي آسمان ته
یوه شېبه په خپل عالم کې ژوندون وکړې
تا اوچت کړي دخیالونو خپل جهان ته
په لړزه شو باز مغرور آوازیې ویوست
په نمجنو تیږو وښویېده پاڼ ته

د پاڼ خواته یې وزرونه سره خلاص کړل
یوه ژوره سایې راښکوده سینې ته
سترګې وځلېدې، ځان یې راګوزار که
لکه تیږه رغړېده ښکته درې ته
ښې وشکېدې ، وزرې یې شوې ماتې
لاندي ولودوېد دسېلاب خونړۍ خولې ته

سین یې پرې میځلې ویني بیا یې یو وړ
د ځګونو په کفن کې سمنـــــــدر ته
د دریاب څپو دغم په انګــــــازو کې
غږولې دغم ساندې لرو برتـــــــه
د اوبو برجونه اوښت یو پر بلـــــــه
د شهباز نښه رانغله بیا نظـــــــر ته

مار په پروتې په اوږده فکر کې ډوب شو
دشهباز په مرګ، په مينه د آسمـــــان
بيا يې هسک نيلي ته واړولې سترګې
(چې همېش په کې نظر وي سرګردان)
آخر څه ليدل دې مړه شهباز په دې کې
ددې بې پوښه فضا په بېکـــــــران ؟

هم جنسان دده په څه وروسته له مــــــرګه
غولوي روح وآسمانن ته په پـــــــرواز
ځه شئ ګورې دوی هلې، ماهم کوی شوی
چې ځان پوه کمه ددې مينې پـــــــــه راز
کم اوډېر آسمان ته زه هم الوتی شـــــــم
دا يې ووې يوڅه والـــــــوت (لکه باز)

ځان يې تاو که بيا ګوزار شو پاس هوا ته
دېټارې غوندې وځلېد په لمـــــــر کې
خزنده کله پيدا دی الوتـــــــــــه
لا يې خوا يې دغه فکر نه وســــــر کې
ښکته ولوېده په تيږو خو مړ نه شـــــــو
په خندا شو له خپل ځان سره کمـــر کې

وي : آسما ن ته دپروا ز جذ به دغــه ده ؟
خندنيو الوتونکو، په لوېــــــــد و کې !
خاورې نه ده پېژندل يې پکې تن□ دي
لوړ آسما ن ته هڅه کړي په الوتــــو کې
په سره دښته دآسما نکې ژوندون غواړي
خالي ځاي دی بس رڼا په خورېدو کې

ليکن هلته دخوړلو غذا نشتــــــــــــــه
نه ژوندي تن ته تاتوبی د تــــــــــــکيې
نو دا کبر څه ، رټل دڅه لپــــــــــــاره
پټوي پې د وحشي هوس لــــــــــــمبې
چې خپل عجز دژوندون په کار کې پټ کړي
خندني مرغا ن لري هسي اســــــــــرې

نور نو زه ورته وښيار يم... نه غولېـــــــــږم
زه خبر يم ... ما ليد لی دی آسمــــــا ن...
هلته والوتم، ور ج□ شومه په خپلــــــــــه
را لوېده مې هم ده ځان کړل امتحــــا ن
مگر ما ت نشوم (ژوندی ترېنه بهر شـــوم)
لا مې ټينـ□ شو پخپل ځا ن با ندې ايمـــا ن

په هغو چې دغه خاوره گرانه نــه ده
پرېږده و کړي له موهوم سره ژونــدون
ما پيدا که حقيقت ، زړه بـه کې نږدم
هېـ□ هېڅکله د مرغانو په لمســــون
زه له خاورو نه پيدا ، په خاورو پايم
مار چکۍ شو په يوه تيږه په ويـــاړون

ځلېده د نور ځپو لا نـــــدې دريا ب
موج ټکرې لگولې له ســـــا حله
دځپو په هيبتنا که غورېــــدو کې
دزړور مارغه ستاينه غږېــــد له
دځپو له گوزارونو لړزېــــد لې
دساحل ځوړندي تيږي تر کوگله

رېږدېده آسمان د تالنــدې لــه زوره
غږاوه يې دجنگي مارغـــه ســرود
د زړورو لېونتوب او جنون ستـــا يـو
د زړورو لېونتوب د ژونــــدون دود
اې زړور شهبازه وينې دې شوې تويې
مگر را به شي يوه ورځ چې دغه رود...

...دا د ستا د گرمو وينو رود ياغي شي
او روښنا نه تياره لار شي د ژونـــدون
او په ډېرو زړورو زړو کې وېښ کړي

درنړا او آزادۍ دمينې يــــــــون
(سر چې کته حا دثې ته شي سر نه دی)
(مقدس غرور به تل لري جنـــــون)

ته خو مړ شوې مګر يا د دې ابدي شـــو
د زړورو په ستاينو ســـــــــــرودو کې
لکه يون د آزادۍ او نور پر لـــــــــورې
يا ژوندی مثال(په چاره دننګــــــو کې)
د زړورو لېونتوب او جنون ستا يــــــــو !
(يا د ګارونه دې ژوندي وي تل په زړو کې)

کابل............
د هسک پر پلاز

که عاشق د آسمانونيې هوا باز شــــــــه
له خوب وړې خاورې پورته شه پروازشه
د تپوس په تقليد مه کېنه په مــــــــــړزګه
په آسمان دې پلاز وتړه شهباز شـــــــه

شهبازي کوځرې
سسته مځکه دمرچې دباور نــــــــه ده
ځاله مه ږده دمېړانو، په تلکــــــــــــــــه
که در کېږي د همت وزر آزاد کـــــــه
ځوک ختای شي بې کوځروتر فلکـه

اې د شپې لا رو یو

توره شپه روانه ده او ربړي بارا نونه
تا لنده غورېږي، برېښنا کا ندي غابښ چیچونه
سوړ باد لکه وږی لېوه،
ورېځې لکه ترهنده رمه ځغلي په غرونه.
باد په زړو دړو غرږوي دچیغو ډول،
ونو لېونۍ نڅا سر کړې ده، څرخېږي.
ښکا ري دبرېښنا پړقو ته:
بوټي لکه ستړې چرګا ن،
ښکته پورته اچوي وزرونه او ستمېږي.
کوکې د سېلاو، تیاره دمرګ دورېځو،
شور د باد، شرنګې او شرهار د با را نونو،
ګړز او ګړوز دوچو څانګو،
سا م دغرونو،
ازمو یې زغما دپولا دي او زړورو زړونو.

اې زموږ پر سر باندې چاپېره توره هسکه!
څومره چې پر تا باندې پوره وي هومره وس که
وچرموږه غرونه توفا ني یې که،
ولمسوه ورېځې ارما ني یې که،
زما وطن دپېښنو قهرمان دی، قهرمان ښه دی
زتا ځاله ټاټوبی د توفان دی، دتوفان ښه دی.

اې دشپې لارویو ! تاسي اورئ دغه چیغي،
دادتوفا ن کریغي ؟
ولې ورته گورئ په سره سینه چې یوسي
دا بې ژبې پسونه په تیاره کې سیلاوونه،
پریوزي په رمه دقهر او کر کې لعنتونه ؟

کا بل ۱۵ ر۴ ر ۱۳۵۲

تا ریخ

څه دی ؟ تا ریخ څه دی ؟
یو بها نده ننداړتون دی !
کله توره شپه ، کله روښانه سبا وون دی
کله په پرون کې دسبا مخکینی یون دی
کله دسبا په شونډو ټاپې دپرون دی
کله دفرهاد په زړه کې ټپ دبیستون دی
کله دلیلا په انځور سیوری د مجنون دی
کله په یوه څاڅکي کې دننه یو بدلون دی
کله په نړۍ را چاپېر شوی شوا خون دی
بې له کوم ابهامه دمهال جبري قا نون دی
گوا کې په زمان کې دا نسا ن حتمي بدلون دی

کا بل گذر گا ه ۲ ر۸ر۱۳۴۰

www.sikaraam.com

د پښتو ژبې او ادب پیاوړي پالونکي محمد دین ژواک د هجري شمسي ۱۳۵۴ کال په ژمي کې سلیمان لایق ته دلاندي استول شوي شعر پر سر باندې ولیکل:

«دا شعر دافغان اولس انقلابي شاعر رفیق لایق ته ویل شوی دی.

ژواک

۱۳۵۴/۱۱/۲۰»

شاعره !

شاعره خوله دې جار شم، دژبې اور که خـــور
نغری سوړ شوی گوره، دمینې شور که نـــور
هله دې مړو زړونو کې، دعشق سر کشه لمبه
بله کړه، بله یې کړه !دا په تا پوردی پـــــــور

ستا تر گرمي واري شم، دغه گرمي خوره که
ستا دسینې په تل کې، یوه نړۍ اور ستـــه اور
ته دمستیو دریاب ، دتوفا نونو زانگــــــــــو
ستا په ژور نظر کې ، د هیلو کورشته کـــــور

نهیلې هیلې ته لار ، دویشېدو و ښیـــــــــــــه
دې ماتو خولو ته هنر ، دغړېدو و ښیـــــــــه
ډېوه دمینې شوه مړه، په کور تیاره خوره شوه
سپرغو دمینې ته چم، دخورېدو و ښیـــــــه

تا به په زغرده ویل: «ژوند کې گدا از دې وي
ولس لره لاره دې وي، انجام آغـــــاز دې وي
ننګ او غیرت دې وي، یاد گار دتورو دې وي
ژوندي ملت لره ، دغه اعجـــاز دې وي »

ستا سره خواله ضرور ، ستا سره چـــاره شته
ته خو نظر نظر یې، مله خو دې یاره شــــــته
د ولس باور دې مل دی، دځوان ویسا په تـــا
ستا دمغزو په ولو کې ، هدف ته لاره شتـــه

ستا تر قلم لو گی شه ، دا دهنر تاجـــــــران
ستا تر نظر قرباني، دا سوداگر شاعــــــران
ته په پیچلیو لارو، دشو گیرونو ویانــــــد
تا نه رڼا اخلي ،دتیـــــارو لارو روان

دجار قلم را اخله ، مینه توده کړه تـــوده
رگونه سست ښکاري، هڅه سړه ده سړه
دغه دمینې کور گی، درنه بې مینې نشـــي
دمړو رگو په تل کې، تونده لمبه شه لمبه

ژواک صاحب ته ځوابي شعر

گوره شاعره

گوره شاعره، تا ستا يلی يمه
زه دستا يلو نه يم
ديا دولو نه يم .

زه يو اسير يم، اسير
د تد بيرونو اسير
دځنځيرونو اسير،
زوړ بنديوان په نوې بڼه غاښ چيچونه کوي
موږ ته گواښونه کوي
په تياره شپه کې په لارويو يرغلونه کوي
زه ورته گورم .
زه ورته گورم، رڼې سترگې مې سيلونه کوي
لاس مې تړلي،
خوله مې بنده،
يو بې دمې شاعر،
يو دزړو منسوخو شويو قدرتونو اسير
دځنځيرونو اسير
او دخپلو ملونو اسير.

ما دلایق یه نوم کې ،
ددې سر کشې نامنونکې ککرۍ لپاره،
دټول جهان له رنګنیو څو ګلونه جوړ کړه،
په دې ګلونو کې مې خپله خود خواهي ونغښته،
له دې ترکیبه مې یو څو تاوده شعرونه جوړ کړه
په ځان عاشق شوم
دغه ځان ته مې عرشونه جوړ کړه
غلط مین شوم
خپلو پښو ته مې دامونه جوړ کړه،
نوزه لا پخوا یم ښویېدلی
ښویوې مې ولې ؟
دا شرموې مې ولې ؟

زه که شاعر یم ، که ساحریم
داورونو نه یم
ما تش کاغذ کې داورونو سنګرونه جوړ کړه،
ما له شعرونو او حرفونونه پوځونه جوړ کړه،
په ترانو کې مې مزدور ته جنتونه جوړ کړه ،
خولا تراور لاندې مرچل ته روان شوی نه یم
څا څکی یم، څا څکی
توفان شوی نه یم !
زه لا دخلکو په ننګو کې قربان شوی نه یم !!!

زه غواړم ټولو ته ځان لوڅ کړم او په خلاصه ژبه
دزیار ا یستونکو مخکې
له خپله ځانه سره جن□و کړم،
له ځانه ووزم او په خلکو باندې نن□و کړم ،
بیخي آزا د شم ، آزاد
دا سي آزا د شم ، چې په کشلې توره
د کبر جن شعر په عرش باندې غور ځن□و کړم ،
نو ستنوې مې و لې
ا و زما له سا ړه رغلي نه ولي ولي
دزر دشت اور غواړې
رسوا کوې مې ولې
ا و دا شرموې مې ولې ؟

که زه مضبوط شومه،
تکیه شوم
او جلا نشوم ،
په توفانونو کې لار ورکی او خطا نشوم،
دلوی ارمان لپاره
دسره انسان لپا ره
په تیر یدونکو سېړو شپو کې وار خطا نشوم،
ا و دزیا را یستونکو له سنگره را په شا نشوم
بیا به دپر خي ځاځکی نه یمه توفا ن به یم
نوی جها ن به یم

که توفان نشوم، جهان نشوم
یوه قطره خوبه شم
د اوږده فصل دانسا ن یوه نقطه خو به شم
یوه ا سره خوبه شم
دسختو لارو د کاروان یوه نغمه خوبه شم
دجنگیا لیو یوه ناره خو به شم
له خپله ځانه خوبه ووزم ، وارسته خوبه شم ؟
ځکه دي ځا ځکی شم !
ځاځکی دي شم، شم دي
خو ځا ځکی دتوفان دي شم !!
له لوی دریاب سره به یو شم او روان به شم
جز د جهان به شم
دخلکو لار کې به منظور شم او قربا ن به شم
خو لا تر اوسه پورې
زه یو ا سیر یم ، ا سیر
دتدبیرو نو اسیر
د ځنځیرو نو اسیر !!!

کابل ۲۹ ر۱۱ ر۱۳۵۴

د محبوب شاه سنګر ډالۍ شوی شعر

او ر ژبي شاعر ملګري لایق ته:

زړه ته تر هر چا را نیږدې شاعره
یه دسپېپېڅلې عقیدې شاعره
زه درته څو دزړه خبرې لرم
سړې، تودې ،خوږې، ترخې شاعره

ته خو شاعر یې دغمونو شاعر
دبېوزلانو د رنځونو شاعر
دزیارا یستونکود ربړونو شاعر
د کړیکو، چیغو، فریادونو شاعر

ته د هوډونو او ننګونو شاعر
زموږ دشخړو او رزمونو شاعر
ته د تاریخ دترخو ما تو ګواه
ته دبرمونو پرتمونو شا عر

زه او ته دواړه بېدیاني بو تې یو
اغزي پر ست یو ، ګلپر ست نه یو
موږ له هر څلي نه بت نه جوړوو
موږ بت شکن یو، بت پر ست نه یو

ته د بېد يا په ساړه زړه کې کرې
د راروان ژوندون تاوده تخمونه
زه هم دې شاړو ته او به سيخوم
چې زرغونه شي ستا دلاس گلونه

آ خر به و خوځي ويده بادونه
په بدمستۍ په وطن باندې
آ خربه و سپېري ببوزلې غوټۍ
سور لمر به خور شي په چمن با ندې

لاره اوږده ده ، کږلېچونه لري
خو ته په منلهو کې ستو ما ن نه يې
پښې دې يووړې د سارا ډبرو
خوته په مخ ځې پښېما ن نه يې

واوره زما دا پښتني خبره
شاعره ځو به ، خو په مخ به ځو
که په لېمو او په خا پوړو ت□ شي
ځا ن به منزل ته خا مخا رسوو

ته چې لوی غم لرې ، لوی زغم لرې
دلويې لارې ت□ لوی زغم غواړي
تا دا کچني غمونه ، نه غموي
ستا پهلوان زړ گی، لوی غم غواړي

ته چې دوینو په لړلې لار ځې
له خپل هدف څخه مخ نه تاوه وې
د قربانۍ په وخت کې جگې جگې
دا په تا پوردی مابه نه هېروې !

جلال آباد ۵ر۶ر۱۳۵۶

دادب او سیاست د ډگرخواږه ملگري محبوب شاه سنگر ته ځوابي شعر :

محبوب سنگر ته

بیا دختیځ دنندارو له لورې،
دلوړو څوکو د سرو شویو کنا رو له لورې،
دجنگیالو له لورې،
زموږ د خلکو له سنگره آوازونه راځي
سره دریا بونه راځي.
ما لا پخواوې: دمړه شوي تناره له ایرو
او دپلرو له سرو شویو رغلو،
دیوې ژوندۍ سپرغۍ له لورې
دعشق دتبې په شان،
نویو رغلو ته پیغامونه راځي

او د بلبېدو لپاره
نويې بتېۍ ته د اورونو دريا بونه راځي.

ما لا پخوا وې چې زموږه مور به
نوي زمن وروزي
دوی به د ګلو پر ځای
د نازولو پر ځای
لمرو وهلې سپاندې
او د غرو رغونو د وحشي بوټو چمن وروزي .

ما لا پخوا وې چې په تورو شپو به
او د تيا رې په غلو به،
په ورکو لارو، سړو د ښتو،
ويدو شويو غرو به:
روڼ او آزاد او طلايي لمر يرغلونه وکړي ،
وطن به ونا څي تاريخ به يې سيلونه وکړي .

ما لا پخوا وې: دا لوېدلي کسان
دا ګرېوان څيري، ببر شري، خوړل شوي کسان
دا درنځونو زمن،
د مرضونو زمن،
دا د باجونو، بېګارونو، تاوانونو زمن
دغه د لوږي، سپکاوي او کړاوونو زمن
دا دغمونو زمن .

دا به ژوندي شي ،
دا به وخاندي او ښاد به شي،
دابه راويښ شي، دا به پاڅي او آزادبه شي .

دغرو له شانه طلايي تارونه
په تورو وريځو او په څو کو باندې
دراختونکې لمر شغلې خوروي ،
په تورو تالو، سرو پر ښو باندې
سرې پلوشې خوروي ،
ځکه د تا سي شاعر
د اور د خدا ی مخې ته
د هر کلي لپاره
اور غور ځوونکې ترانې خوروي !

کابل ۲۰ ر۶ ر ۱۳۵۶

د اکتوبر د انقلاب د شپېتم تلین په هر کلي کې

سپېدو ته

سپېدو ، سپېدو، سپېدو !
په تیارو غرو کې د رڼا د خورید و سېدو
په وطنپال زړه کې درزم او حماسو سپېدو
سپېدو، سپېدو، سپېدو !

یه د غمجنې شپې برستنه کې ویدو سپېدو
یه د آسمان توره کاسه کې د شیدو سپېدو
یه تورو لړو کې د لمر دخندېدو سپېدو
د آزادۍ د خورېدو سپېدو
لمنې سرې کړه !...

لمنې سرې کړه، دا تیارې لمنې
دا یخ وژلې، دا بې روحه، دا سړې لمنې
دوحشي غرونو ویدوونکې بې اسرې لمنې
پېړۍ پېړۍ دجگو څوکو سړو سیوروته پرتې لمنې
شاعرو سترگو ته ښکاره کړه دا سپېرې لمنې
چې ستا په وړانگو کې سرې شوې لکه سرې لمنې
اې دانسان دویښېدو سپېدو
سپېدو، سپېدو، سپېدو !

ته چې را خېژې دتيا رې ښنتنا ن ور ک شي، ور ک
د رڼا يي دښمنا ن ور ک شي ور ک،
دا چيرو ونکې دېوان،
دا دانسا ن په وينو روږدي لېوا ن ،
دا دتيا رو حا کما ن،
دا د نړۍ ا و سړيتوب او دوطن غليما ن ور ک شي، ور ک
اې دنړۍ د ويښېدو سپېد و
د امېدو دترانو سپېد و
سپېد و، سپېد و، سپېد و !

ته چې را اوړې د آ سما ن په کنا رو سپېد و
يا سړې وربځې تودوې په سرو لمبو سپېد و
يا سينه سرويې دباميا ن په مړو ايرو سپېد و
يا ننه با سي نوې سا په هديرو سپېد و
يا دوطن په غم لړليو سردرو سپېد و
زه درته گورم ...
... زه درته گورم ننداره دې کوم
ستا دراتلو ، د پلنېدو ، دلمرېد و سپېد و
د برېد و سپېد و
سپېد و، سپېد و، سپېد و !

شپه که تياره ده وېروونکې نه ده
د اوږدو لارو ـ لاروو ته ځوروونکې نه ده

کړه وړه ده ، توفاني ده، خو دلورې ورکوونکې نه ده
يه خا مخا په تيارو غرو د پلنېدو سپېدو
زموږ آسما ن ته د سره لمر د را ختو سپېدو
سپېدو، سپېدو، سپېدو !

گوره د لمر گلونه، گوره دلمر گلونه
آ سما ن سره کړي دسحر گلونه،
له ورا يه ښکاري چې غوړېږي لر و بر گلونه
د سبا وون په سرو وريځو کې دلمر گلونه
د پاڅېدنو، يرغلونو اوظفر گلونه
د ځنځيرو دما توونکې اکتوبر گلونه
گوره د لمر گلونه ،
گوره د لمر گلونه !

ها غه دي وغوړېد ل ،
ها غه دي وغوړېد ل ،
ماته يې عطر راځي،
زه يې رنگونه وينم ،
اې دگلونو رنگووو سپېدو
دا کتوبر دخورېدو سپېدو
سپېدوو سپېدو ،سپېدو !

کا بل ۱٦ر۸ر۱۳۵٦

دا شعر د افغا نستا ن د خلک دموکرا تیک گوند ځورلسم تلین ته چې گوند یا ن یې د وحدت تلین بولي، بخشل سوی دی.

زیری

زېری، زېری، زېری چې سینونه سره یو شوو
ځمکه سره یوه شوه ، او چت غرونه سره یو شوو
پورته په آسما ن کې تندرونه شره یو شوو
ښکته په لښکر کې سنگرونه سره یو شوو
متې او منگولې او لاسونه سره یو شوو
زړونه ، دماغونه ، ځگرونه سره یو شوو
هیلې ، امیدونه او عشقونه سره یو شوو
فتحې سره یو شوې ، شکستونه سره یو شوو
وخاندئ ملگرو
وخاندئ ملگرو

ځکه سره یو شوو ، ارمانونه سره یو دي
زموږه باورونه ، ایمانونه سره یو دي
لاره سره یوه ده ، منزلونه سره یو دي
تورې او ننگونه ، غیرتونه سره یو دي
تالندې ، برېښناوې ، توفانونه سره یو دي
زموږه زولنې او زندانونه سره یو دي
زموږه ځنځیرونه او دارونه سره یو دي

زموږه په مرگونو کې قبرونه سره یو دي
زموږه په بزمونو کې جامونه سره یو دي
پورته کړئ جامونه
پورته کړئ جامونه

راشیه ملگرو چې جامونه سره جا□ کړو
راشئ په مرچه کې آوازونه سره جا□ کړو
خلکو ته ورننوزو لاسونه سره جا□ کړو
وخوځو په غرو کې غیرتونه سره جا□ کړو
لاړ شو کارخانو ته غضبونه سره جا□ کړو
خلک او وطن او هدفونه سره جا□ کړو
کلي او کیږدۍ او کنډرونه سره جا□ کړو
پښې سره مضبوطې کړو، سرونه سره جا□ کړو
جار شو یو تر بله ، بیرغونه سره جا□ کړو
داده زموږ لاره
داده زموږ لاره

پرېږدئ چې د خلکو آوازونه سره یو شي
پرېږدئ چې سرکشه دریابونه سره یو سي
پرېږدئ چې بادونه سېلاوونه سره یو شي
منډې سره یو شي ، یرغلونه سره یو شي
ورېځې او باران او تندرونه سره یو شي
ماتې سره یو شي ، ذلتونه سره یو شي
پرېږدئ چې ننگونه او شرمونه سره یو شي

زموږ د ز ړو د ننه سره اورونه سره یو شي
دغه ناصور شوي پرهارونه سره یو شي
وینه سره یوه شي ، او رګونه سره یو شي
دادی زموږ عزم
دادی زموږ عزم

داد کړاوونو ، عذابونو ، بېماري وطن
دا ددروېزو ، دمحتا جیو او خواري وطن
دا دبدنامیو، ذلتونو او خدري وطن
دغه د دېوانو او بلاوو او پېري و طن
دغه دمرګونو ، تباهیو او تېري وطن
دا دبدخشان او کندهار او دهري وطن
دا به ګلستان شي د کارګرو دبري وطن
دا به ښکلی کور شي د ولسونو د وروري وطن
ګوا کې د خلاصون او آزادۍ او سروري وطن
موږ به بریالي شو
موږ به بریالي شو

هر چېرې چې یاستیه ملګرو په ملکونو کې
کلیو ، کروندو کې، په درو یا په ښارونو کې
یاد انقلاب د سرغندوی په سنګرونو کې
یا د استبداد دزندانو په تورو خونو کې
زېری مې در باندې توره یو شوو په ننګونو کې
یو شوو په ننګونو کې او یو شوو په جنګونو کې

لوړ مو شوو سرونه دننګیالو په سرونو کې
وم ځلېده توره د تور زنو په صفونو کې
ج□ مو سور بیرغ شو د کارګرو په ګوندونو کې
دا زموږ ارمان و
دا زموږ ارمان و

کابل ۱۰ ر ۱۰ ر ۱۳۵۶

www.sikaraam.com

دکتاب فهرست

موضوع .... مخ

ـ د نور محمد تره کي یادداشت ....
.ـ د اطلاعاتو او کلتور دوزیر یادداشت ....
ـ د امین افغانپور سریځه ....
ـ راتلونکو ته...
ـ وطن ته...
ـ خلکو ته ....
ـ دخودیځ یون ....
ـ دپسرلي آواز ....
ـ دنجونو مینه...
ـ ساقي ته ....
ـ داوطن به ښکلی شي ....
ـ آزاد پرواز ....
ـ گون□ شوي فریادونه ....
ـ انساني چیغه...
ـ دمبارزې سر ....
ـ زموږ وطن به آزاد شي...............................
ـ داغزیو لار ....
ـ زما انتخاب ....
ـ دخلکو غیرت ....
ـ دلمر جونګړه ....
ـ دځهو جال ....

www.sikaraam.com

ـ نوی یون ....

ـ د زمان څرخ ....

ـ د امید زرینې وړانګې ....

ـ د ژوند قصه..........

ـ زمان تښتي ....

ـ اغزي او ګلونه ....

ـ کمزورې رڼا ....

ـ حرکت ....

ـ د پېریو په بڼې کې ....

ـ زه به تر څو ژاړم ....

ـ دوینو لار ....

ـ دعشق برخه ....

ـ دا دځمکو غل ....

ـ دعشق سندرې ....

ـ زما تندی ....

ـ ګربت او ټپوس ....

ـ زما شعر ....

ـ نوی عاشق ....

ـ جوالي ته ....

ـ انسان اسیر دی ....

ـ ښځه ....

ـ د عشق زور ....

ـ فریادي نفس ....

ـ زما شپه او ورځ ....

- درزمونو پر لور........................

- دبوسې سوال ....

- دجن□ سنگر ....

- د رسوايي شوق ....

- زمور ژوند ....

- دمينې نا کردې ....

- که حسن نه وای ....

- مرور يار ته ....

- دتوفان بچی..........................

- خوني ستر گې ....

- انقلاب را روان دی ....

- غزل ....

- گرداب ....

- شاهدان پرغلو ....

- د اوښکو سېلاب ....

- لندنی ټوپی............................

- د ښځې ژړا ....

- رهبر ....

- غزل ....

- د رستم لار ....

- خراباتي پردېس ....

- پيغام....................................

- غرونه او سلامونه ....

- د جاپان سباوون ....

ـ انتخاب ....

ـ ما هېر کړه ....

ـ اې زما ورانه وطنه ....

ـ ما یا کوفسکي په مسکو کې ....

ـ قلندر شاعر ....

ـ دسبو غوټه ....

ـ له زمانې سره یو ځای ....

ـ بو لله په پسرلي کې ....

ـ بولله دوطن په پرتم او ماتم کې ....

ـ د زردشت دښار پسرلی ....

ـ وطن ته ....

ـ د پولادو زړه ....

ـ وطن ته ....

ـ تېر شوی بهار ....

ـ کله چې ونړېږي تور قصرونه ....

ـ دپښتون برخه ....

ـ دځوانۍ لمبې ....

ـ ځوان ته ....

ـ د سبا هیله ....

ـ ملګروته ....

ـ سرې وریځې ....

ـ د آسمان بدل رن□ ....

ـ دا به څوک وي ؟ ....

ـ یادونه او درمندونه ....

ـ کله چې رڼا تېره شي ....

ـ سیلاني بزګر ....

ـ تا یادومه ....

ـ د یتیم برخه لیک ....

ـ دا دپکتیاغرونه ....

ـ جا پانی نجلۍ ....

ـ دخاوري او خلکو پر لور ....

ـ ملګروته ....

ـ غر ونړېده ....

ـ نوی آهنګ ....

ـ د پښتانه تقدیر ....

ـ دبخت لوبه ....

ـ دا پښتون ....

ـ د وطن بڼه ....

ـ د سر شیندل ....

ـ د مردۍ نښه ....

ـ د زیار ایستونکو لښکر ....

ـ پسرلی راروان دی ....

ـ دشهید شوي اتل په یادو ....

ـ پا څېږه وطنه !............................

ـ اې دنوي عصر باده ....

ـ رښتیني مینه ....

ـ داوطن.................................

ـ دشهباز سرود............................

ـ دهسک پر پلاز ....
ـ شهبا زي کوڅرې ....
ـ اې دشپې لارویو..........
ـ تاریخ ....
ـ شاعره ....
ـ گوره شاعره ....
ـ اور ژبي شاعر ته ....
ـمحبوب سنگر ته ....
ـ د سپیدو هر کلی..........
ـ زېرى ....

www.sikaraam.com